

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Novembris Et Decembris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10263

XXI. [i.e. XVIII.]

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77423)

hæro discedas. Si quid mali est, abigas ab animo. Habet quis inimicum, grauitè lesus, soluat simultatem, coërceat animum exardescentem, intumescentem que, nè quis sit tumultus aut perturbatio. Regem enim excepturus es per communionem: quum autem Rex ingreditur animam, oportet magnam esse tranquillitatem, multumque silentium, profundam cogitationum quierem. Sed atrociter læsus es, nec potes iram remittere. Quid igitur? An igitur teipsum magis etiam & grauitis lædes? Neque enim tantis malis te afficiet inimicus, quæcunque fecerit, quibus teipsum afficis, si non illi reconcilieris, sed Dei leges conculcâris. Ille te contumelia affecit: dic mihi, num tu idem Deum afficis contumelia? Etenim non recipere in gratiam eum, qui molestiam intulit, non tam est illum vlcisici, quàm Deum afficere contumelia, legis huius auctorem, præcipientis vt inimicis reconciliemur, priusquàm accedamus ad altare. Proinde nè respicias ad cõseruum, neque ad magnitudinem iniuriarum, quas intulit ille: sed ad Deum, illiusque timore in animum demisso, illud expende, quòd quo maiorem vim admoeris animo tuo, post innumera mala cogens illum redire in gratiam cum eo, qui molestiam intulit, tanto maius præmium feres à Deo, qui hæc præcepit. Et quemadmodum hîc Deum excipis multo cum honore, sic & ipse te illic multa cum gloria excipiet, redderque tibi millecuplam istius obedientie mercedem: quam nobis omnibus assequi contingat, gratia & benignitate Domini nostri Iesu Christi, cui gloria & imperium in secula seculorum, Amen.

PASSIONEM SS. Eugenij & Macarij, quorum festiuitas in vigesimū diem huius mensis incidit, quærat Lector in Vita S. Artemij 20. Octobris, Tomo 5.

COMMENTARIVS RERVM GESTARVM SANCTI ET GLORIOSI APOSTOLI THOMAE,

Auctore Simeone Metaphraste. Habetur 6. Tomo Aloysij.

Nos capita margini apposuimus.

LIM quidem in terra versantes Apostoli, & terram, quæ Decemb. 21. Cap. 1. est sub celo, obeuntes, ijs, qui impietati inseruiêrunt, prædicârunt libertatem, miraculis ad salutem ab errore abstractantes, & fidei malagmate medicantes animas, quæ laborabant infidelitate. Postquàm autem migrârunt ad Dominum, pijs reliquerunt corpora, pignora salutis, vt Sanctorum corpora, pignora salutis. quod cum aderant faciebant, hoc etiam postquàm migrâssent, efficerent, cælestis illius publicæ celebritatis imagines, eorum memoriæ festa nobis largiêtes: vt tanquàm cum præsentibus & differentibus rursus versantes, percipiamus gratiam Apostolicam. Vndè etiam nunc clarissimus Apostolorum Thomas, per eius memoriâ nobiscum rursùm versatur: Thomas, qui est fidei nostræ pater ex incredulitate, & index perfectus veritatis: qui incredulitatis occasionem amputauit incredulis, & fidem Apostolorum per incredulitatem effecit firmiorem. Joan. 20.

Quando enim vnigenitus Dei filius, qui est in sinu patris, non ferens videre suum Cap. 2. figmentum in peccati seruitutem redactum, suis hac in re inflexus visceribus, visus est sicut nos, si peccatum dempseris, tunc hic quoquè magnus Apostolus, post aliorum S. Thomas in Iudæa natus. discipulorum electionem, qui Iesum sunt secuti, iussus est sequi Dominum. Nam cum in Iudæa à matre esset in lucem editus, habens parentes, qui vitam tenuiter agebant, ab eis alebatur & educabatur, & ad vitam formabatur similem, veluti à quodam optimo pedagogo, pauperate eruditus, & ad Domini suscipiendū præceptum aptus redditus. Libros itaque legens Mosâicos, (ij enim diligenter proponebantur filijs Iudæorum) componebat quidem suos mores ad honestatem: doctrina autem formabatur ad res diuiniore, & à puerilibus procùl remotus ludibrijs, instituebatur & crescebat, donèc peruenisset ad perfectam mensuram ætatis Christi. Viuens enim, sicut prius diximus, in vita paupere, & artem exercès piscatoriam, in vtroque potens Fuit piscator. est cognitus: ex vno quidem formatus ad tenuitatem, quæ sunt superuacanea, minime admittentem, & doctus esse contentum solis necessarijs: ab altero autem institutus ad patientiam in laboribus, & ad hoc, vt rebus molestis & asperis sua sponte prius excrèretur.

LLS

Cap. 3.
Sequitur
Christum.

Protinus itaque nulla dilatione usus est nec cunctatione, nec tardavit ad vocationem: sed adeo celeriter fuit mutatus, & vinculis voce vocantis, vt dicto citius ostenderet obedientiam. Atque sic quidem fit Verbo familiaris, & refertur in numerum reliquorum, qui vocati fuerant: fitque discipulus animi studio promptissimus, minister fidelissimus, Apostolusque & oconomus probatissimus Apostolatus gentium, qui fuit ei creditus. Statim autem & ad Apostolatam fuit corroboratus, & diuina impletus virtute, & miraculorum diues operatione, statuit cum Verbo versari perpetuo. Cum quo quidem degens toto tempore, quo vitam egit in carne, multas quidem cum eo subiit afflictiones, multas autem persecutiones & migrationes. Et aliquid quidem cum ipse a Iudæis expelleretur, simul quoque cum eo expellebatur: & cum lapidibus appeteretur, ipse quoque simul appetebatur: aliquando autem cum ipsum vellent in suam redigere potestatem, & morte afficere, paratus erat alacriter cum ipso morte affici, desiderio plenam illam vocem emittens ad Dominum: Eamus, & moriamur cum ipso.

Ioan. 11.
Ibidem.

Quando enim amicum Lazarum a mortuis suscitaturus pergebat Saluator, quando per absentiam concessit morti superare naturam, quando voluit ostendere sepulcrum somni locum, quando vinculum mortuum voluit efficere ad vocationem viuus celeriore, tunc accedentes discipuli metum prædicabant Iudæorum, lapides reuocabant in memoriam, dehortabantur ne accederet: Magister, dicentes, nunc quærebant Iudæi te occidere, & rursus vadis illuc? Cum autem illi non possent persuadere, (Non enim oportebat infantiam, quæ tunc erat, discipulorum, morti opem ferre aduersus Lazarum, neque impedimentum liberationis ex sepulcris, illorum cerni timiditatem) metu & desiderio distractis eorum animis, conuertebantur ad animi agritudinem. Sed Thomas promptè & alacriter soluens Apostolis molestiam: Eamus & nos, inquit, & moriamur cum ipso. Est enim quauis vita melior, quæ cum Domino accipitur, occiso. Atque hæc quidem sic se habebant: & Apostolorum animos detinebat admiratio, cogitantes condiscipuli audaciam ad mortem subeundam.

Ioan. 11.
Ei' audacia
ad mortem
cū Christo
subeundam.

Cap. 4.

Sed cum Crux fixa fuisset, & mors esset suspensa, & infernus traheretur captiuus, & mutata esset lex sepulcri, & mors Christi effecta esset mors mortis, surgens Saluator post erecta apud inferos aduersus mortem trophæa, apparet suis amicis lugentibus & flentibus, in hoc quoque fidem faciens victoriæ: qui rerum rectè gestarum illos faciens spectatores, certè nec ipsum quidem permisit esse expertem primorum miraculorum.

Ioan. 20.

In quadam domuncula discipulos in arctum tunc metus cogebat Iudæorum: quo quidem in loco, periculum præuidentes, manebant. In medium ergo eorum latentium accedit Iesus, non vocè emittens antequam adspiceretur, non pulsatione ostij territis eorum animis: sed pedes, qui per mare sunt ingressi, ostijs quoque non apertis intrarunt: (Negabat enim suas leges natura iussa à Domino) & qui omnia fecerat, in suum templum ingreditur clausis ostijs: & qui per lignum mortem contriuit, nunc vim affert ipsi ligni naturæ. Venit ergo Christus in medium eorum, miraculo ingressus confirmans miraculū resurrectionis. Et sic quidem discipuli ipsi oculis eius, quem desiderabant, fructum percipientes, lætitia afficiebantur. Solus autem Thomas abfuit à spectaculo: qui diuino quodam, vt videtur, consilio non aderat, vt cum miraculum magis examinasset, esset præclarior præco resurrectionis. Sed Saluator quidem cum sui spectaculo impertisset Apostolos, recessit protinus, perfectiorem contemplationis visionem Thomæ amico, vt videtur, reseruans.

Cap. 5.
Ioan. 20.

Cum autem reuersus esset Thomas, & venisset in mentem discipulis ei dicere, Vidimus dominum: ille propter id, quod audiebat, lætitia affectus, quod fieri desiderabat, hoc factum esse audiens, non credebat. Solent enim ingentis lætitiæ exuperationes, hoc factum esse audiens, non credebat. Discipulis igitur: Nisi, inquit, videro in manibus eius fissuram clauorum, & mittam digitum meum in locum clauorum, & mittam manum meam in latus eius, non credam. Ad hæc fortè Apostoli: Quid sibi vult, si Apostolus & amicus non admittit resurrectionem, quomodo eam admiserint ii, qui cruci affixerunt? Qui Thomæ non persuaserunt, quomodo reputabuntur digni, qui admittantur à gentibus? Non te pudore afficiunt, & ad fidem attrahunt, præcedentium ingentes turbæ miraculorum? Leprosus mundatus: Paralyticus integris membrorum cõpagibus restitutus: Cæcus videndi facultati redditus: Manus morte affecta, quæ rursus fuit ad vitam reuocata: Fluctus, per quos inceditur pedibus: & Lazarus sepul-

S. Thomæ de
resurrectione
Christi du-
bitatio.

SUR I

gber
nobis

RVIII

5

capulcrū exuens, tanquā vestem? Quomodo, cuius admiraris opera, eius suspēctam habes resurrectionem? Non credat Caiphas: curiosē scrutetur Nicodemus: calumniatur Iudæus. Cur dubitat Thomas de resurrectione? Sed contrā discipulus videtur dicere iustiora: Cur mea dubitatio est à vobis reprehendenda, ô Apostoli? Ad Iudæos emittor præco resurrectionis: sicut vos, proficiscor Apostolus ad docendum gentes resurrectionem. Quomodo ergo, quibus non fui socius spectaculi, suscipiam equè atquè ipsi legationem? Quomodo, quorum non habeo cognitionem, ea ego docebo alios? Quomodo lingua ea dicet confidenter, quorum testes non habet oculos? Verbis credam solis? Sed Iudæis ero in fide suspēctus, meque facilitatis damnabunt & leuitatis. Gentiles quoquè verba non admittent: potiùs autem meum ridebunt testimonium, qui ex solo auditu prædico resurrectionem.

Cur Christū rediitū videre voluerit.

Non multum intercessit temporis, & rursus affuit Dominus, ingressus miraculum nunc quoquè similiter ostendens: vt quæ alijs simul discipulis, ea soli quoquè Thomæ largiatur. Ostēdit ergo ei signa Crucis: ac vulneris, quod accepit in latere, ostendit signaculum. deindè, Quia vidisti me, inquit, credidisti. Beati qui non viderunt, & crediderunt: magnam nobis repositam ostendens beatitudinem, qui credimus per sermonem discipulorum. Illud ergo diuinum & admirabile spectaculum cū consecutus esset Thomas, fuit etiam causā Apostolis, vt illa discerent, quæ priùs non nouerant. Suum enim Deum & Dominum confessus est eum, quem adspexerat. Re vera enim Dei est pulchrum facinus resurrectionis. Cū autem post hæc Christus à discipulis magna ex parte videri non posset, vt qui esset glorificatus incorruptione corporis, & non posset conspici mortalibus oculis, seipsum manifestum reddebat, quando volebat, & quando nouerat futurum vile ijs, qui adspiciebant. Itaque cū Domini eis deesset conspectus, curam gerebant veteris artis, in qua fuerant educati. Illa autem erat, scapham ascendere, & in profundum maris retia demittere. Quodam verò die, dum ipsi intenti erant piscationi, apparuit eis desideratus Iesus, stans in litore, & iubens ad dexteram partem naus rete demittere. Capta est autem multitudo piscium innumerabilis: erat enim diuini iussus operatio. Tunc simul cum ijs aderat etiam Thomas, & simul nauigabat, & simul operabatur, & diligenter curabat retia, & se paratissimum ostendebat ad obediendum. Experientia enim didicerat ijs credere, quæ Deus fuerit operatus: & ideò vnà nauigabat, & simul operabatur cum discipulis.

Cap. 6. Rursus clausis ostijs, diuina virtute Christus intrat ad sinus.

Ioan. 21.

Cum autem iam adesset tempus Assumptionis, quo cum eo, quod ex nobis assumplerat, oportebat Christum ascendere ad patrem, ipse educit mystas extra Bethaniam usque ad Oliuetum: & illic de se disserens, & ex scripturis coniungens testimonia, cū & coram eis comedisset, & confirmasset se non esse spiritum, vt ipsi existimauerant, & deindè sublata manu eis immisisset benedictionem, ille quidem ascendit in celos: ipsis autem cum magno gaudio fuit reditus in Hierusalem. Quidni enim gauderet, & cum alijs lataretur discipulis, sacrosanctus iste, & magnus Apostolus, videns verba deducta esse ad effectum, & susceptæ carnis verum esse mysterium, neque frustrà in eo versatam fuisse incredulitatem? Atque dies quidem ille à Domino præliturus, iam finem accipiebat conuenienter ijs, quæ ille dixerat: & diuinus spiritus ad eos aduolans, tanquā sonus quidam flatûs vehementis, statim in linguas igneas diuidebatur. Qui cū fuisset super vnumquemque, faciebat eos loqui linguis alienis, adeò vt, qui audiebant, afficerentur magna admiratione. Tunc ergo hic quoquè magnus Apostolus cū sederet vnà cum reliquis discipulis, ipse quoquè in igneis linguis accepit gratiam: & cū in suum habitaculum totum intromisisset spiritum, totus fuit illius instrumentum, valdè sapienter & opportunè pulsatum. Sic ergo Thomas ab alto confirmatus, fuit perpetuò accinctus, promptoque & alacri animo ad prædicationem, nihil timens eorum, quæ sunt terribilia, nec stupens aliquid eorum, quæ sunt clara & illustria.

Cap. 7. Luc. 24.

Mar. 16.

Act. 2.

Cum ergo res Apostolis se haberent ex animi sententia, oporteret autē Domini iussu finē accipere, qui quidem erat: Euntes in mundum, docete omnes gētes, alius quidē ex Apostolis aliam orbis terræ partem sortitus est, sicut eis, qui aduenerat, spiritus, sortē definiērar. Thomas igitur missus est in Indiam, quæ erat planè barbara, & in necatis versabatur actionibus. Ipsa autem sita est longissimè ab Aegypto: alluitur verò mari valdè nauigabili: & est quidem egena rerum necessariarum: abundat autem rebus preciosis, & ad luxum accommodatis. Eam habitat id genus, quod didum est,

Cap. 8. Marth. 23.

S. Thomas mittitur ad Indos.

LLS

Indorum
simulacra.

est, quod est & frequentissimum, & deditum mercaturæ & magna ex parte nudum, & instar ferarum, quæ degunt in montibus, vitam agens. Quam ob causam corporum superficiem radij solares inuadunt ardentius, valdeque incendunt, & denigrant, & efficiunt visu deformiores. Colebant autem isti simulacra facta ex omne genus materia: & quod in ea conferebatur studium, & cultura, longo tempore confirmata, inducebat consuetudinem, ratione quauis potentiolem. In hanc ergo regionem magnus ingrediens Apostolus, nullum præ se tulit fastum & arrogantiam: neque elatè aut gloriosè quippiam est locutus, neque aliud fecit superbè & insolenter ad ostentationem: sed ornatus Christi moderatione, & pro quouis alio ornamento & lorica, ea indutus, coma sordidus, vultu pallidus, totus aridus & exanguis, & planè succo carens, & vt semèl dicam, non tam corpus, quàm vmbram corporis circunferens, sordido & trito amictus pallio, moribus lenis, sermone vtilis, factis valdè admirabilis, humilioribus se accommodabat, spiritus altiorum deprimens.

Cap. 9.
Qua prudentia vsus sit ad Indos conuertendos.

Cùm talibus moribus & vita præditus ad Indos venisset, visumque ei esset gentis ingredi interiora, postquam vidit falsam dæmonum religionem eos comprehendisse, & imis eorum animis infedisse, non statim processit ad eos refellendos, non induxit reprehensiones, non tanquam medicamento vsus est austeritate: Sciebat enim, quòd quæ longa consuetudine in nostris confirmata sunt animis, non possunt facile deleri, & persuasione magis, quàm vi, mutantur. Propterea magis vitur mansuetudine, & bonis moribus, & blandis verbis, magnus & dignus, qui in honore haberetur,

Christi infirmitas.

non ex fastu & tumore, & verbis magnificis, sed ex factis & signis eis apparè, & insigni Christi, nempe humilitate, valdè ornatus: quo quidem eos magis capiebat, & attrahebat ad agnitionem, quòd esset operibus quidem admirabilis, spiritu autem mitis & moderatus. Itaq; moti admiratione Indi, rogare cœperunt quisnam esset, & cuius genere, & quænam esset eius religio, & quòd studium. Ille autem (habebat enim in se Christum magistrum) leniter & modèste respondit, quòd esset genere quidem Iudæus, discipulus autem insignis illius Moïsi: illius, inquam Moïsi, qui cum Deo est colloquutus: deindè etiam Christi filij Dei discipulus, qui venit ad mundi salutem, & quòd vitam æternam, & animarum salutem veniret annunciatum: quibus qui crediderint, erunt ineffabilem bonorum participes. Præterea narrat Christi Dei Verbi demissionem: refertque miracula, quæ fecit, dum in terris in carne ageret: ipsamque passionem, quæ multis videtur probrosa: virtutem resurrectionis, & ad cælos ascensionem. Cuius discipulus, inquit, ego & minister admirabilium, quæ ipse fecit, miraculorum, atque œconomia, qua fuit Deus & homo, creatus sum præco. Cuius annuncians in homines benignitatem, & immensam in ipsos misericordiam, ad vos vsque accessi. Cuius factus sum Myta & Apostolus. Et cùm ipsis oculis facta sit mihi fides eorum, quæ dicuntur, non vi eos, qui renuunt: sed omni charitate amplector eos, qui persuadentur.

Christum predicat.

His, & pluribus alijs diuinitus prolatis verbis, Indorum populus ad mysteriū introductus, suis animis suscepit verbi semen. Deindè (vt dicam cum diuino Euangelio) Domino adiuuante, & sermonè confirmante per signa consequentia paulatim quidem abducti sunt ab idolorum libaminibus & abominationibus: ad veram autem fidem accesserunt: & sic Apostolicis transformati doctrinis, Christo familiares euaserunt per baptismum: adeò, vt etiam vsque ad ipsum Regè peruenerit prædicatio, etiamsi non penetrarit vsque ad profundum eius mentis. Itaque qui genere quidè ad Regem attinebat, cùm se totos dedidissent sermonibus Apostoli, ab eo auelli non poterant: Rex autem ipse detentus à profunda caligine ignorantia, & à quibus miraculis oportebat ad lucem traduci, ab eis voluntaria cæcitate ad maiorem accensus insaniam, consultabat de morte Apostoli. Quamobrè dicto citius in eum fert sententiam: & lanceis de medio tollitur magnus hic Apostolus, qui propter Christum mortem lumbenter suscepit. Eum beatum quidem iudicauit chorus eorum, qui per ipsum crediderunt: beatum autem censuit quoque chorus eorum, qui sunt in excelsis: plausitque iustorum multitudo cum Apostolis, videntes sacram illam & diuinam animam in cælos ascendentem, & stipatam Angelorum ordinibus.

S. Thomas lanceis confoditur.

Cap. 11.

Quid autem deinceps consequitur, & quid è superis prouidet & dispensat bonitas, homines attrahens ad pietatem? Sacrum quidem illud corpus fidelium manibus decenter compositum, sepelitur: Regis autem filius incidit in grauem morbum, & qui erat arte humana validior. Pater ergò (quidni enim, si pater?) inflectitur à natura fieribusque

SURI

q. 10.
10. 10.

RVIII

5

DE S. MEMMIO EPISCOPO CHATALAVNENSI. 1041

busque & lachrymis irrigatur, lamentationibus laniatur, Sed nullam inueniens ma-
 li solutionem, miraculorum Apostoli recordatur: & quarebat paruum aliquam
 partem ex eius reliquijs ad medendum ei, qui laborabat. Postquam autem rescivit
 non comparere corpus Apostolicum, saltem puluerem, quem illud retigit, iussit af-
 ferre. Quod quidem cum factum esset, pater, aegrotanti filio puluere imposito, sanum
 vidit eum, quem putabat moriturum, etiamsi ille modicam lucem agnitionis, quam
 acceperat, sua sponte repulerat, & verè erat mortuus, ut qui acerbam mortem susce-
 pisset impietatis. Et hæc quidem quantum licuit non aberrando à veritate, compo-
 sita fuerunt, & conscripta, & Apostoli laudi sunt dedicata. Tantæ nobis lætitiæ causa
 est hodiè Thomas. Per quem etiam Indorum barbaræ gentes didicerunt eam viam,
 quæ fert ad cælos: & quorum corpora erant Solis radijs denigrata, euaserunt candi-
 dis lætisque & alacribus animis, qui in intelligentiam cadit, Sole purè ac suauiter eis
 illucescente: Ad gloriam patris, & filij, & spiritus sancti, vnus, & quæ diuini non po-
 rest, diuinitatis: Quam decet gloria, honor & adoratio nunc, & in secula se-
 culorum, Amen.

Vide ma-
 gnam vim
 pulueris, q
 retigit cor-
 pus, S. Tho-
 ma.

DE S. MEMMIO CHATALAVNENSI EPISCO-
 PO, PER S. GREGORIVM TVRONENSEM IN
 gloriam Confessorum, capitulo 66.

HATALAVNENSIS verò vrbs proprius extat pa-
 tronus Memmius antistes, qui cum adhuc maneret in
 corpore mortali, mortuum dicitur suscitasse. Ad cuius
 nunc sepulcrum sæpius confractas miserorum catenas at-
 que compedes vidimus: sed & nos propriè virtutem eius
 experti sumus. Quodam enim tempore, dum in vrbe illa
 comoraremur, puer vnus ex nostris à febre corripitur, fa-
 tigatur vomitu, ac cibum potumque simul exhorret: no-
 bis verò magna molestia generatur, quòd huius pueri in-
 firmas, itinere nostro moras innecteret. Nec mora, basili-
 cam Sancti adeo, sepulcro prosternor, pro puero effusis
 lacrymis deprecor, vt qui laborantibus vinctis, disruptis cõpedibus respectu pieta-
 tis plerunquè consolationem exhibuit, huic febricitanti medelæ refrigeria ministra-
 ret. Mirum dictu, in ipsa nocte à Sancti virtute visitatus infirmus: mane factò incolu-
 mis surrexit à lectulo.

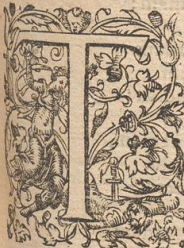
21. Decèbr.

S. Memmius
 mortuum
 suscitauit.

S. Gregorius
 Turonensis à
 S. Memmio
 salutè agro
 puero obris-
 nec.

DE SCIRIDONÈ, Chæremone & innumerabilibus socijs, quæ supra 8. Decem-
 bris in historia sanctorum martyrum Alexandrinorum, circa finem.

CARMEN *ALTHELMI EPISCOPI OCCIDEN-
 TALIVM SAXONVM, VT BEDA AIT, DE S. VICTORIA
 virgine & martyre, itemque S. Anatolia, Lib. 2. De Virginitate.

Tempore quo Decius mundum ditione tenebat,
 Militibus Christi mortis discrimina condens:
 Extitit in Roma binarum fortè sororum
 Fama nitens, validis pulsans rumoribus aures.
 Quas nullus poterat tormentis vincere tortor,
 Quanlibet infantes mulctaret cæde cruenta,
 Vt vitæ auctorem superata mente negarent.
 Altera de geminis felix Anatolia dicta:
 Altera sed tenuit verum Victoria nomen.
 Has igitur sponsi claris natalibus orti,
 Ad prolem generis studuerunt iungere nuptis.

23. Decèbr.

S. Anatolia:
 S. Victoria.

Sed mens virginis ambarum torrida flammis
 Stuppas luxuriæ combussit torre pudoris,
 Spurcitijs mundi contemnens corde caducas,
 Spargebant gazam, simul & patrimonia dantes,
 Aurea calcabant roseis crepundia geminis,

Respuunt
 nuptias,
 Sua omnia
 dant paupe-
 ribus.

Cunctaque

LS